

OLÁH ANDRÁS

elkéssett viharjelzés

a hétköznapi önzésbe tekeredtünk
már nem emlékeztetsz semmire
és ha volna is mit tovább mondanom
nincs múlt ami fogva tartson

parókát hord az éjszaka
– egy süket telefon mellett dideregsz
előtted üres gyógyszeres doboz
s a tegnapok kihúlt sikátora

emlékeink szétválasztott sziámi ikrek
– magányosak mint a cigarettafüst –
hajnalig mégis lesben állok
hátha valamelyik álomban megtalállak

elmartad magadtól

elmartad magadtól mert hazugságaival
mérget égetett a szívedbe
egy jelentéktelen kis szajha
hullámtörőin fennakadva talált vigaszt
döntened kellett mi fájjon inkább
a magány vagy a veszteség
tetőtől talpig átvizsgáltál
minden épnek hitt javaslatot
a csalétek én lehettem volna
de a vesztes mindenképpen te maradtál
félve vonszolódtál a semmibe
hogya a létezését kiérdemeljem
hogya felnevelj apa nélkül
hogya lehessen bélyeg a sorsodon
– könnyen cáfolható gondterhelt öröm

elbukni újra

a kerti asztal körül ülünk
s valami különös szeánszra készülünk
tétován ténferegnek a hiábavalóság körmondatai
a gyógyuláshoz kevés a sebzéshez túl sok a szó
és nincs már köztünk aki minden ütést öleléssé szelídít
hiába feszegetjük hát az időt
a többletsúlyt cipelő éveket
bámuljuk a régi képeket
a kihűlt tegnapok keresztmetszetét
felparázslanak a gyapjas háztetők
utolér a szőlőhegy mustszagú lehelete
a húsz év előtti bográcsok zsírcsepp szigetei
és határsértőként újra próbálkoznak
a gyermekkori álmok dezertőrjei
s örök évfolyamismétlőként futnak újabb köröket
de porban fürösztí arcát az est
megcsúnyul minden
s egyetlen jussunk a sírodon pislákoló
mécses és a korrupt emlékezet